

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/4/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7206200169
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7206200169.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudkýň JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Adriany Murínovej, v spore žalobcu Slovenská republika - Ministerstvo hospodárstva SR, Mierová 19, Bratislava, zast. Advokátskou kanceláriou Krivák & Co, s.r.o., za ktorú koná JUDr. Martin Krivák, Gajova 13, Bratislava, proti žalovaným 1) Slovenská správcovská a reštrukturalizačná, k.s., Slovenská 13, Prešov, správca úpadcu GAJUS a.s. v konkurze, Strojárska 2740, Snina, 2) Brilant, a.s., Námestie slobody 25, Humenné, zast. JUDr. Monikou Ilčíšínovou, advokátkou Vranov nad Topľou, Herlianska 547, 3) Gabana, a.s. v likvidácii, Strojárska 2740, Snina, 4) Tradeunion, s.r.o., Družstevná 1, Naciná Ves, 5) C. T., Y. L. P., J. XX, X) W.. P. T., E. L. P., K. XXX, zast. JUDr. Monikou Ilčíšínovou, advokátkou Vranov nad Topľou, Herlianska 547, 7) W.. C. D., E. L. P., L. D. XXX)XXX, X) I.. W.. C. T., E. L. P., K. Y. XXXX, X) W.. I. G., J., B. J. XX, o neplatnosť právneho úkonu, odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného Košice II, č.k. 12C/1/2006-1151 z 25.9.2013 ako aj uzneseniam tohto súdu č.k. 12C/1/2006-1195 z 12.12.2013 a č.k. 12C/1/2006-1198 z 12.12.2013

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

O d m i e t a odvolanie žalovaných proti výroku rozsudku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

Stranám sporu vo vzťahu žalobcu a žalovaných v 1. a 9. rade náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Žalobca má nárok na 100 % trov odvolacieho konania proti žalovaným v 2., 3., 4., 5., 6., 7. a 8. rade.

Uznesenie č.k. 12C/1/2006-1195 a uznesenie 12C/1/2006-1198, obe z 12.12.2013, potvrdzuje.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice II rozsudok z 25. septembra 2013 ako súd prvej inštancie (ďalej len súd) vyhovel žalobe v časti návrhu žalobcu tak, že zmluvy o kúpe a predaji zaknihovaných cenných papierov uzavretie ktorých obstaral Classinvest Slovakia o.c.p., a.s., Popradská 68, Košice, IČO: 31 733 034 ako komisionár v exekučnom konaní sp.zn. Ex 4575/97 vedenom žalovanou v 8. rade pre žalovaných v 2. až 8. rade ako komitentov, na základe ktorých došlo k prevodu 547 ks akcií spoločnosti Transpetrol a.s., Šumavská 38, Bratislava, IČO: 31 341 977, ISIN 880970000480, ktorý prevod bol registrovaný Strediskom cenných papierov SR dňa 9.10.1998 tak, že žalovaný v 2. rade nadobudol vlastnícke právo k 98 ks akcií, žalovaný v 3. rade nadobudol vlastnícke právo k 125 ks akcií, žalovaný v 4. rade nadobudol vlastnícke právo k 110 ks akcií, žalovaný v 5. rade nadobudol vlastnícke právo k 46 ks akcií, žalovaný v 6. rade nadobudol vlastnícke právo k 86 ks akcií, žalovaný v 7. rade nadobudol vlastnícke právo k 82 ks akcií sú neplatnými právnymi úkonmi. Ďalším výrokom konanie vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade v časti o určenie neplatnosti zmluvy o kúpe a predaji zaknihovaných cenných papierov uzavretie ktorej obstaral Classinvest Slovakia o.c.p., a.s., Popradská 68, Košice, IČO: 31 733 034 ako komisionár v exekučnom konaní sp.zn. Ex 4575/97 vedenom žalovanou v 8. rade pre žalovaného v 1. rade ako komitenta, na základe ktorých došlo k prevodu 100 ks akcií spoločnosti Transpetrol a.s., Šumavská 38, Bratislava, IČO: 31 341 977, ISIN 880970000480, ktorý prevod bol registrovaný Strediskom cenných papierov

SR dňa 9.10.1998 tak, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo k 100 ks akcií sa zastavil a žalobu v prevyšujúcej časti nároku o určenie neplatnosti záložných zmlúv zamietol. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. Návrhom na začatie konania zo dňa 4.1.2006 v spojení s jeho zmenou zo dňa 27.5.2011 a 10.10.2011 žalobca žiadal o vyslovenie neplatnosti zmlúv o prevode 647 ks akcií spoločnosti Transpetrol, a.s., ktorých uzavretie obstaral obchodník s cennými papiermi Classinvest Slovakia, o.c.p., a.s. Košice ako komisionár v exekučnom konaní sp. zn. EX 4575/97 pre žalovaných v 1. až v 8. rade ako komitentov, na základe ktorých podľa zápisu v registri cenných papierov dňa 9.10.1998 žalovaný v 1. rade nadobudol vlastnícke právo k 100 ks akcií, žalovaný v 2. rade nadobudol vlastnícke právo k 98 kusom akcií, žalovaný v 3. rade nadobudol vlastnícke právo k 125 kusom akcií, žalovaný vo 4. rade nadobudol vlastnícke právo k 110 kusom akcií, žalovaný v 5. rade nadobudol vlastnícke právo k 46 kusom akcií, žalovaný v 6. rade nadobudol vlastnícke právo k 86 kusom akcií a žalovaný v 7. rade nadobudol vlastnícke právo k 82 kusom akcií. V konaní na strane žalovaných pôvodne vystupovali aj spoločnosti Classinvest Slovakia, o.c.p., a.s. Košice a C.S.I.-C.D., a.s. Vranov nad Topľou, ktoré v priebehu konania zanikli bez právneho nástupcu a boli vymazané z Obchodného registra. Z uvedených dôvodov bolo konanie vo vzťahu k týmto subjektom zastavené uznesením súdu zo dňa 19.9.2011 č. k. 12C 1/06-1013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 25.10.2011. K prevodu vlastníckeho práva k akciám spoločnosti Transpetrol, a.s. malo dôjsť v rámci výkonu exekúcie v konaní žalovanej v 8. rade sp. zn. EX 4575/97, keď žalovanej v 8. rade ako súdnemu exekútorovi bolo dňa 24.9.1998 vydané exekučným súdom poverenie na vykonanie všetkých úkonov potrebných pre zachovanie práv z cenných papierov, ktoré sa dotýkali tiež cenných papierov spoločnosti Transpetrol, a.s.. Žalovaná v 8. rade dňa 30.9.1998 uzavrela ako komitent komisionársku zmluvu so spoločnosťou Classinvest Slovakia, o.c.p., a.s. Košice za účelom zaobstarania predaja cenných papierov a dňa 9.10.1998 žalovaný v 1. až 7. rade uzavrel s obchodníkom s cennými papiermi spoločnosťou Clasinvest Slovakia, o.c.p., a.s. Košice komisionársku zmluvu na účely zaobstarania kúpy cenných papierov. V rovnaký deň 9.10.1998 Stredisko cenných papierov a.s. dostalo príkaz od obchodníka s cennými papiermi na registráciu zmeny vlastníka zaknihovaných cenných papierov spoločnosti Transpetrol, a.s. pre kupujúcich žalovaných v 1. až 7. rade v rozsahu, ako vyplýva zo žaloby, v celkovom počte 647 ks. Súčasne bolo k prevádzaným akciám zriadené záložné právo v prospech spoločnosti C.S.I.-C.D., a.s. a žalovaného v 9. rade, ktoré malo zabezpečovať úhradu kúpnej ceny akcií. Po zistení nezákonného postupu Stredisko cenných papierov a.s. („SCP a.s.“) na základe rozhodnutia Ministerstva financií SR zo dňa 9.12.1998 č. SJ 043/1998/SAN o uložení opatrenia na nápravu zistených nedostatkov uviedlo do pôvodného stavu evidenciu účtu majiteľa a register eminenta cenných papierov tak, že ako výlučný vlastník akcií bol opätovne zapísaný štát (žalobca). Následne dňa 10.12.1998 valné zhromaždenie spoločnosti rozhodlo o zmene podoby akcie emitovaných spoločnosťou Transpetrol, a.s. zo zaknihovaných akcií na meno, na akcie listinné na meno, k zmieneným úkonom spojených so sporným prevodom 647 ks akcií Transpetrolu, a.s. žalobca uviedol, že podmienky prevodu majetku štátu vyplývali zo zákona o veľkej privatizácii, čo znamenalo, že každý prevod majetku štátu, majetkovej účasti štátu na podnikaní iných právnických osôb, sa mohol uskutočniť len prostredníctvom zákonných postupov ustanovených pre veľkú privatizáciu (§ 1 ods 1 zák. č. 92/91 Zb). Podľa čl. 4 Ústavy SR nerastné bohatstvo, jaskyne, podzemné vody, prírodné liečivé zdroje a vodné toky sú vo vlastníctve Slovenskej republiky. Neistotu právneho postavenia a preventívnej funkcie určovacej žaloby žalobca preukazoval aj pokračujúcimi exekučnými konaniami v Českej republike voči majetku spoločnosti Transpetrol, a.s. (Obvodný súd pre Prahu 2 vo veci povinného Transpetrol, a.s., oprávneného Quick Power Plant SE, CZ PAP, s.r.o.). Práve na základe právnych úkonov, ktorých neplatnosť sa v konaní domáha, bolo zvolané mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti Transpetrol, a.s., na ktorom bol C.. W.. W. W.Č. zvolený za predsedu predstavenstva a následne spoločne s členom predstavenstva I.. I.L. Y. uznali záväzok spoločnosti Transpetrol, a.s. voči ďalším spoločnostiam, ktorý záväzok je predmetom exekučného konania v Českej republike. Súd dôvodil, že naliehavý právny záujem na vyslovení neplatnosti záložných zmlúv žalobca odvodzoval od naliehavosti právneho záujmu na určení neplatnosti zmlúv o prevode akcií, s ktorými sú nerozlučne späté, a ktoré právne úkony smerovali k tomu, aby sa akcie dostali do majetkovej dispozície spoločnosti C.S.I.-C.D., a.s. Aj keď táto spoločnosť zanikla, existuje možnosť, že postúpila svoje nároky na úhradu kúpnej ceny na tretie osoby, preto určenie neplatnosti záložných zmlúv predstavuje dôležitú preventívnu funkciu. Vo vzťahu medzi žalovaným v 7. rade a žalovaným v 9. rade je zhodne daná preventívna funkcia určovacieho výroku súdu o neplatnosti záložnej zmluvy, pretože pohľadávka, ktorá mala byť záložnou zmluvou zabezpečovaná, a ktorú mal mať žalovaný v 9. rade voči žalovanému v 7. rade je bez bližšej špecifikácie, keď nie je zrejmé z akého právneho titulu vznikla, a či vôbec existuje. K výhradám o nemožnosti preskúmania ukončeného

exekučného konania iným všeobecným súdom žalobca uviedol, že posudzovanie platnosti právnych úkonov v tomto konaní nie je preskúmaním samotného exekučného konania, keďže na daný prípad sa nevzťahuje aplikácia ust. § 61 Exekučného poriadku, podľa ktorého navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené. Na pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok vo veci samej, boli riadne a včas predvolaní všetci účastníci konania. Pojednávanie sa nezúčastnili žalovaní v 2. až 9. rade, pričom žalovaní v 6., 8., 9. rade ospravedlnili svoju neprítomnosť a súhlasili s konaním bez svojej účasti. Žalovaný v 2. rade dňa 20.9.2013 ospravedlnil neúčast' na pojednávaní práceneschopnosťou konateľa spoločnosti W.. E. C., ktorý podľa potvrdenia ošetrojúceho lekára „nie je spôsobilý pre pretrvávajúci nepriaznivý zdravotný stav pri úradných úkonoch“. Z potvrdenia o práceneschopnosti pritom vyplýva, že táto trvá už od 6.9.2013, pričom pacient má povolené vychádzky 2-krát denne. Ospravedlnenie neúčasti a odročenie pojednávania žiadal menovaný štatutár žalovaného z dôvodu, že je jediným oprávneným konať v mene spoločnosti. Táto skutočnosť dokladovaná nebola. Podľa výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Prešov, ako štatutárny orgán spoločnosti žalovaného v 2. rade je zapísaný okrem W.. E. C. P. W.. O. C. S. W.. P. T.. Ostatní žalovaní (žalovaní v 3., 4., 5., 7.rade) ospravedlnili svoju neúčast' žiadajúc o odročenie pojednávania s poukazom na ich vedomosť, že žalovaný v 2. rade sa ospravedlnil z dôvodu práceneschopnosti, a teda pojednávanie by malo byť odročené. Podľa ust. § 119 Obč. súd. por. pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania musí súdu oznámiť dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu potom, čo sa o ňom dozvedel, ktorý návrh na odročenie obsahuje najmä dôvod, pre ktorý sa odročenie navrhuje, deň, keď sa o ňom účastník dozvedel, a ak je to možné uvedenie elektronickej adresy, telefaxu alebo telefónu, na ktoré súd bezodkladne oznámi, ako návrh posúdil. Ak je dôvodom na odročenie pojednávania zdravotný stav účastníka alebo zástupcu, návrh na odročenie pojednávania musí obsahovať aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav neumožní účasť na pojednávaní. Za takéto vyjadrenie sa považuje vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že účastník alebo zástupca nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania. Preto súd v súlade s ustanovením § 101 ods. 2 Obč. súd. por. vzhľadom na ich nečinnosť a nedôvodnú neprítomnosť, vec prejednal a rozhodol bez ich účasti. V súvislosti s prebiehajúcimi súdnymi konaniami v ktorých sa riešila aj otázka platnosti prevodu sporných akcií spoločnosti Transpetrol, a.s Bratislava bolo zistené, že v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 2 Cb 1272/02 žalobcu Slovenská správcovská a reštrukturalizačná k.s. Prešov, správca konkurznej podstaty úpadcu Gajus, a.s. v konkurze za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalobcu Brillant, a.s. proti žalovaným v 1. rade Classinvest Slovakia, o.c.p., a.s., v 2. rade Slovenská republika - Ministerstvo hospodárstva SR, v 3. rade Transpetrol, a.s, v 4. rade YUKOS Finance BV Holandsko za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Fondu národného majetku SR, predmetom ktorého bolo určenie platnosti komisionárskej zmluvy uzavretej dňa 9.10.1998 medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade, na základe ktorej žalobca nadobudol 100 ks akcií spoločnosti Transpetrol, a.s. Bratislava, ďalej určenie platnosti kúpnej zmluvy z uvedeného dňa 9.10.1998 uzavretej medzi žalobcom ako kupujúcim a žalovaným v 2.rade ako predávajúcim prostredníctvom žalovaného v 1. rade a určenie, že žalobca je vlastníkom 100 ks akcií spoločnosti Transpetrol, a.s Bratislava, bola žaloba zamietnutá rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28.5.2010 č. k. 2 Cb 1272/02-871 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.4.2011 sp. zn. 3 Obo 171/10, 3 Obo 172/10. Platnosť právnych úkonov v konaní sp.zn. 2Cb 1272/02 žalobca pritom vyvodzoval zo skutkových okolností zhodných ako sú uvedené v prejednávanej spore, v ktorom vystupujú v opačnom procesnom postavení Slovenská správcovská a reštrukturalizačná k.s. správca konkurznej podstaty úpadcu Gajus, a.s. a Slovenská republika - Ministerstvo hospodárstva SR. Súd dôvodil, že z dôvodu, že medzi totožnými sporovými stranami len v inom procesnom postavení bolo už právoplatne rozhodnuté o rovnakom predmete sporu (platnosť totožného právneho úkonu), ktorý vychádzal zo zhodných skutkových okolností, súd konanie vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade zastavil v zhode s ustanovením § 104 ods. 1 Obč. súd. por., podľa ktorého, ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. V prípade ďalších prebiehajúcich konaní ako ich špecifikoval žalobca (uloženie povinnosti zapísať do zoznamu akcionárov a nahradenie prejavu vôle, neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia, povolenie zvolať mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti Transpetrol, a.s, uloženie povinnosti zapísať do zoznamu akcionárov, o náhradu škody, exekučné konanie v Českej republike, ukončené konanie o odovzdanie zálohu(cenných papierov)- Krajský súd v Prešove sp.zn. 5Cb 577/00), ide o konania, ktoré sa dotýkajú odlišných sporových strán resp. vychádzajú z iných skutkových okolností prípadu, v ktorých sa len ako predbežná otázka posudzuje nadobudnutie akcionárskych práv niektorým zo žalovaných. Konanie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 5Cb 577/00 o vydanie cenných papierov emitenta Transpetrol, a.s. titulom zálohu zo záložných zmlúv uzavretých 9.10.1998, začaté na návrh záložného veriteľa C.S.I-C.D., a.s. proti

žalovaným, ktorými boli všetci účastníci tohto konania vystupujúci ako záložní dlžníci alebo držiteľia cenných papierov, bolo ukončené zamietavým rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 12.12.2006 sp.zn. 3 Obo 130/05 z dôvodu neexistencie záväzkového vzťahu medzi žalobcom a žalovanými SR-Ministerstvo hospodárstva SR, Transpetrol, a.s.. Konanie sa dotýkalo iného predmetu sporu, než aký je predmetom prejednávanej veci. U zmienených súdnych konaní nebola zistená prekážka veci už rozhodnutej „res iudicata“ (§ 159 Obč. súd. por.), ani konania už začatého „litispentia“ (§83 Obč.súd.por.) v totožnej veci, ktoré by odôvodňovali zastavenie konania podľa ust. § 104 ods. 1 Obč. súd. por. z dôvodu nedostatku podmienok konania. Žalovaní vykonávajú úkony smerujúce k zbaveniu vlastníckych práv žalobcu, o čom svedčia aj desiatky súdnych sporov, v ktorých sa žalovaní domáhajú práv akcionára. Právne postavenie žalobcu je ohrozované aj konaním fyzických osôb tvrdiacich, že majú postavenie štatutárnych orgánov v spoločnosti Transpetrol, a.s., aj keď do tejto funkcie neboli ustanovení akcionármi spoločnosti, konajú v jej mene a preberajú záväzky v mene spoločnosti Transpetrol, a.s, čoho dôkazom je aj exekučné konanie vedené v Českej republike oprávnených Power Plant SE a CZ PAP, s.r.o.. Uvedené spoločnosti sa domáhajú podľa súdu uspokojenia pohľadávky voči Transpetrol, a.s., ktorá bola uznaná osobami (C.. W.. W., I.. Y.Á.)odvodzujúcimi právo konať v mene spoločnosti Transpetrol, a.s. od právnych úkonov, ktorých platnosť žalobca napáda. Za týchto okolností súd považoval za preukázaný právny záujem žalobcu na rozhodnutí súdu, ktorým možno aj pre budúcnosť vytvoriť právny základ pre riešenie spornej otázky akcionárskych a vlastníckych práv k akciám spoločnosti Transpetrol, a.s. a právne úkony, ktorých platnosť je napádaná mali byť uzavreté v súvislosti s exekučným konaním sp. zn. EX 4575/97 vedeným žalovanou v 8. rade ako súdnym exekútorom vo veci oprávneného C.S.I-C.D., a.s., (C.S.I.-C.D., a.s. získala pohľadávku postúpením od pôvodného veriteľa ILAS Vranov nad Topľou s.r.o.) proti povinnému SR - Ministerstvo financií SR. V uvedenom konaní na základe poverenia Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 28.11.1997 v spojení s poverením zo dňa 24.9.1998 žalovaná v 8. rade vykonala exekúciu predajom cenných papierov a to 647 ks akcií spoločnosti Transpetrol, a.s., podľa vtedy platného ustanovenia § 131 až 133 zák. č. 233/95 Z. z. Predaj cenných papierov bol realizovaný prostredníctvom obchodníka s cennými papiermi - Classinvest Slovakia, o.c.p., a.s. Košice (§ 28 zák. 600/92 Zb. o cenných papieroch). Preto súd konštatoval, že komisionárskou zmluvou o obstaraní predaja cenných papierov sa komisionár zaviazal obstaráť predaj cenných papierov uvedených v exekučnom príkaze a podľa obsahu komisionárskych zmlúv o kúpe cenných papierov, komisionár sa zaviazal zriadiť na účet komitentov nákup cenných papierov emitenta Transpetrol, a.s., ISIN 880970000480 v menovitej hodnote 1 000 000,- Sk, keď maximálna kúpna cena za 1 akciu sa u jednotlivých žalovaných líšila, a pohybovala sa v rozpätí od 85 000,- Sk za akciu do 93 000,- Sk za akciu. Potom o.i. pre žalovaného v 1. rade mal komisionár zabezpečiť nákup 100 ks určených akcií, pre žalovaného v 2. rade 98 ks akcií, pre žalovaného v 3. rade 125 ks akcií, pre žalovaného v 4. rade 110 ks akcií, pre žalovaného v 5. rade 46 ks akcií, pre žalovaného v 6. rade 86 ks akcií a a pre žalovaného v 7. rade 82 ks akcií. Kúpna cena mala byť hradená na účet oprávneného C.S.I.-C.D., a.s.. Žiadny zo žalovaných nespochybňoval, že na základe zmienených komisionárskych zmlúv boli riadne uzavreté zmluvy o kúpe a predaji (zmluvy o prevode) sporných cenných papierov spoločnosti Transpetrol, a.s., v celkovom v počte 647 ks akcií. Na základe uzavretých zmlúv o kúpe a predaji cenných papierov, komisionár-obchodník s cennými papiermi dňa 9.10.1998 dal Stredisku cenných papierov príkaz na registráciu prevodu cenného papiera, v súlade s jeho povinnosťami vyplývajúcimi z ustanovenia § 23, § 32 ods. 3 zák. č. 600/92 Zb. o cenných papieroch. Pretože sa jednalo o zaknihované cenné papiere, záväzok previesť zaknihovaný cenný papier bol splnený registráciou prevodu vykonanou Strediskom cenných papierov na základe príkazu komisionára (§21 zák.č. 600/92 Zb.). Zmena vlastníckych práv k zaknihovaným akciám, bola spojená s uzatvorením zmluvy o kúpe a predaji akcií a následnou registráciou prevodu. Žalobca sa dovoľával neplatnosť tohto právneho úkonu prevodu cenných papierov (v súlade s komisionárskou zmluvou, zmluvy o predaji a zmluvy o kúpe cenných papierov). Až na základe námietok emitenta akcií, t.j. spoločnosti Transpetrol, a.s a akcionára tejto spoločnosti SR-Ministerstva hospodárstva SR, SCP, a.s v súlade s rozhodnutím Ministerstva financií SR zo dňa 9. 12. 1998 č. 043/1998/SAN vykonalo zmenu - opravu v zápisoch evidencie majiteľa účtu a registri emitenta tak, že ako jediný majiteľ akcií spoločnosti Transpetrol, a.s., bol zapísaný Slovenská republika - Ministerstvo hospodárstva SR. Žalovaní vychádzajúc z toho, že prevod cenných papierov obstaraný komisionárom Classinvest Slovakia, o.c.p., a.s. bol riadne zaregistrovaný SCP, a.s. tvrdia, že sa stali vlastníckmi akcií a ich vlastnícke právo nezaniklo, čomu malo nasvedčovať aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.5.2002 sp. zn. 4 SŽ 143/01. Podmienkou platnosti akéhokoľvek právneho úkonu podľa súdu prvého stupňa, teda aj právnych úkonov týkajúcich sa prevodu cenných papierov, s ktorými je spojený vznik a zánik vlastníckeho práva, je splnenie zákonom ustanovených základných náležitostí právnych úkonov, teda právny úkon musí byť urobený

slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, predmet plnenia musí byť dovolený a možný (§ 37 Obč. zák.). Súčasne tento právny úkon nesmie byť v rozpore so zákonom ani ho obchádzať, ani sa priečiť dobrým mravom (§ 39 Obč. zák.). Zmluvy o kúpe a predaji zaknihovaných cenných papierov spoločnosti Transpetrol, a.s., uzavretých na základe komisionárskych zmlúv sa však dotýkali takého predmetu plnenia, ktorý bol právne nedovolený (právna nemožnosť plnenia), pretože v čase uzatvárania zmlúv o kúpe a predaji akcií, tieto mohli byť len vo výlučnom vlastníctve štátu, ktorý záver vychádza z už zmienenej právnej úpravy Ústavy SR v spojení so zákonom č. 192/95 Z.z. o strategických podnikoch a zák. č. 92/91 Zb. o veľkej privatizácii účinnej v čase uzatvorenia zmlúv, z čoho vyplýva aj zákaz ich exekvovateľnosti. Ústava SR (zákon č. 460/92 Z. z. v platnom znení) v článku 4 upravuje, že nerastné bohatstvo, jaskyne, podzemné vody, prírodné liečivé zdroje a vodné toky sú vo vlastníctve Slovenskej republiky, aj čl. 20 ods. 2 Ústavy SR poskytuje ústavný základ pre zákonné vymedzenie ďalšieho majetku, ktorý môže byť len vo výlučnom vlastníctve štátu ako vyplýva z jeho znenia: Zákon ustanoví, ktorý ďalší majetok, okrem majetku uvedeného v článku 4 Ústavy SR je nevyhnutný na zabezpečenie potrieb spoločnosti, rozvoja národného hospodárstva, verejného záujmu a môže byť iba vo vlastníctve štátu, obce alebo určených právnických osôb. Zákon môže tiež ustanoviť, že určité veci môžu byť iba vo vlastníctve občanov a právnických osôb so sídlom v Slovenskej republike (realizované zák. č. 192/95 Z.z.). Preto súd dôvodil, že absolútna neplatnosť právneho úkonu nezávisí na vôli účastníkov úkonu a nemôže byť odstránená ani výrokom súdneho rozhodnutia. Takýmto rozhodnutím nebolo ani rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 2. 2001 sp. zn. M Cdo 2/99 na ktoré žalovaní poukazovali, o mimoriadnom dovolaní Generálneho prokurátora SR podaného proti uzneseniu Okresného súdu vo Vranove nad Topľou, ktorým bola žalovaná v 8. rade poverená vykonaním všetkého, čo je potrebné na zachovanie alebo výkon práv z akcií, pretože rozhodnutie dovolacieho súdu o zamietnutí dovolania sa zakladalo len na posúdení procesných podmienok konania o dovolaní, ktoré neboli splnené, a netýkalo sa posudzovania zákonnosti exekúcie, ani úkonov v nej uskutočnených. Zhodne tak nič nenasvedčuje opodstatnenosti úvahy žalovaných, že bola uznaná zákonnosť nadobudnutia akcií tiež tým, že v exekučnom konaní povinný (SR-Ministerstvo financií) vzal späť žalobu o vylúčenie vecí z exekúcie, keďže takým úkonom nemôže dôjsť k zhojeniu absolútnej neplatnosti právneho úkonu a dôvodom späťvzatia bol len stav veci, keď exekučné konanie bolo už ukončené vrátením poverenia súdnej exekútorky. O.i. súd dôvodil ohľadne námietok prípustnosti preskúmania exekučného konania iným súdom než súdom exekučným mimo exekučného konania, ako aj námietky porušenie zásady vymedzenej ustanovením § 61 Exekučného poriadku, podľa ktorého navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené, že absolútna neplatnosť právneho úkonu je takou vadou právneho úkonu, ktorá existuje od jeho počiatku, existuje bez zreteľa na vedomosť o tejto neplatnosti, či vôľu zmluvných strán. Právne úkony sú postihnuté neplatnosťou bez zreteľa na to, či o tejto neplatnosti už bolo vydané súdne rozhodnutie. Konštatovanie absolútnej neplatnosti právneho úkonu nezávisí teda na vydaní určovacieho výroku súdu a týmto rozhodnutím ani konaním sa nezasahuje do ukončeného exekučného konania ani súd nepreskúma tento postup. Pokiaľ súd konštatuje, že predmet zmluvy o kúpe a predaji cenných papierov-akcie spoločnosti Transpetrol, a.s., bol nedovoleným predmetom plnenia, ide o obdobný záver, aký by tu so zreteľom na platné právo musel byť prijatý, ak by právnym úkonom uskutočneným hoci aj v exekučnom konaní, malo dôjsť k uspokojeniu nároku oprávnenej osoby prostredníctvom kúpy a predaja inej ľudskej bytosti. V danom prípade zákonodarca výslovne neformuloval zákaz prevodu cenných papierov Transpetrol, a.s. v zákone o strategických podnikoch a zákone o veľkej privatizácii osobitne pre každý právny vzťah, v ktorom prevod prichádzal do úvahy, zo zákona však jednoznačne takýto zákaz vyplýva. Zákaz privatizácie akcií Transpetrol, a.s. ako výlučného spôsobu prevodu majetku štátu v strategických podnikoch, implikuje zákaz akéhokoľvek iného prevodu týchto akcií. Zmluvy o kúpe a predaji akcií Transpetrol, a.s. uzavreté žalovanými sú konaním v rozpore s týmto imperatívnym príkazom. Ustanovenie § 61 Exekučného poriadku slúži len na ochranu tretích osôb v exekučnom konaní, ktoré nadobudli dobromyseľne v tomto exekučnom konaní určité práva. Predpokladom aplikovania uvedeného ustanovenia je, že došlo k platnému vzniku práv jednej osoby a súčasne k zániku práv inej osoby. Nakoľko predmetom zmlúv o prevode cenných papierov bol taký predmet plnenia, u ktorého to bolo zo zákona vylúčené, k zániku vlastníckeho práva pôvodného vlastníka a k vzniku vlastníckeho práva nového vlastníka nedošlo. V dôsledku absolútnej neplatnosti právneho úkonu nedošlo k zmene vlastníckych práv k akciám Transpetrol, a.s., tieto stále boli vlastníctvom pôvodného vlastníka - žalobcu. Z uvedených dôvodov nedošlo k zmene právneho stavu veci, ktorý by bolo potrebné chrániť podľa ust. § 61 Exekučného poriadku. Preto na neplatnosti právnych úkonov nič nemení ani nálezh Ústavného súdu SR PL ÚS 111/11 zo 4. 7. 2012, na ktorý poukazovala žalovaná v 8. rade, (aj keď to explicitne neuviedla), ktorý sa vyjadril len k ústavnému rámcu podmienok exekučnej imunity majetku štátu. V zmysle nálezu ústavného súdu, exekučná imunita majetku štátu

daná verejným záujmom na zachovaní určeného majetku štátu slúžiaceho na plnenie jedinečných a nezastupiteľných verejných úloh štátu, musí byť upravená takým spôsobom, aby neobmedzovala základné práva fyzických alebo právnických osôb vystupujúcich v právnych vzťahov so štátom do tej miery, že ich základné práva a slobody nemožno primerane užívať a stavajú sa len iluzórnymi. Ani uvedený nález nespochybňuje dôvodnosť exekučnej imunity štátu a existenciu výlučného vlastníckeho práva štátu. Z odôvodnenie nálezu (časť III. bod 10 nálezu) vyplýva že pokiaľ sa Ústavný súd SR vyjadroval k súdnym rozhodnutiam týkajúcich sa prevodu akcií Transpetrol, a.s. v exekučnom konaní (Najvyšší súd SR sp.zn. 1M Obdo 5/05, sp.zn. 2 M Obdo 1/08) posudzoval ich len z hľadiska porušenia práv účastníka sporu, keď považoval za vylúčené, aby zákonnosť priebehu exekúcie posudzoval ako prejudiciálnu otázku súd v inom konaní, avšak k samotnej otázke exekvovateľnosti majetku štátu sa meritórne nevyjadril. Prítom vychádzajúc zo spôsobu argumentácie Ústavného súdu SR aj v uvedenom náleze je možné považovať za pravdepodobné, že jeho stanovisko k exekvovateľnosti akcií spoločnosti Transpetrol, a.s., v exekučnom konaní by bolo negatívne.

Preto vychádzajúc z preukázania naliehavého právneho záujmu žalobcu a konštatovanej absolútnej neplatnosti právnych úkonov súd žalobcovi vyhovel v časti o vyslovenie neplatnosti zmlúv o kúpe a predaji cenných papierov vo vzťahu k žalovaným v 2. až 7. rade.

V časti žaloby týkajúcej sa určenia neplatnosti záložných zmlúv uzavretých sporovými stranami podľa obsahu ktorých záložné právo bolo zriadené k zaknihovaným akciám, ktoré boli predmetom zmlúv o kúpe a predaji cenných papierov (akcie spoločnosti Transpetrol, a.s.), súd nezistil existenciu právneho záujmu na požadovanom rozhodnutí. V súčasnom období k akciám spoločnosti Transpetrol, a.s. vo vlastníctve žalobcu, ktoré majú listinnú podobu, nie je registrované záložné právo žalovaných, subjekt, ktorý mal byť záložným veriteľom (C.S.I.-C.D., a.s) zanikol, zo záložnej zmluvy si nároky neuplatňuje ani žalovaný v 9. rade, a v konaní o vydanie cenných papierov titulom zálohu v rozsudku sp.zn. 3 Obo 130/05, ktorým bola žaloba zamietnutá, súd vychádzal zo záveru, že neexistuje povinnosť žalobcu na vydanie akcií. Neexistujú preto žiadne také okolnosti, ktoré by z titulu záložných zmlúv ohrozovali právne postavenie žalobcu. Ako už bolo uvedené, tzv. určovacie žaloby majú plniť predovšetkým preventívnu funkciu s dopadom na praktický život sporových strán. Záložné zmluvy boli uzavreté na účely zabezpečenia záväzku na zaplatenie kúpnej ceny zo zmlúv, o ktorých súd konštatoval, že sú neplatné, neplatnosť postihuje aj tieto zabezpečovacie inštitúty ako akcesorické záväzky záväzku hlavného. Ak nevznikol hlavný záväzok na úhradu kúpnej ceny, pretože vyplýva z neplatného právneho úkonu, nevznikol ani záväzok na zabezpečenie „neexistujúceho“ plnenia. Len komplexnosť vzťahov a naviazanosť zmlúv o založení cenných papierov na zmluvy o ich prevode ako odôvodňoval právny záujem žalobcu, žiadny takýto právny záujem nepreukazujú, a potvrdzujú len spojitosť oboch druhov záväzkov, z ktorých naopak súd vyvodil neopodstatnenosť samostatného rozhodovania o neplatnosti zmlúv o založení cenných papierov.

3. Napokon výrok o trovách konania súdu vyplynul vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade z ust. § 146 ods. 1, písm. c/ Obč. súd. por., v zmysle ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, ak bol konanie zastavené, ale vo vzťahu medzi ostatnými sporovými stranami súd pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval ust. § 142 ods. 2 Obč. por., podľa ktorého, ak má účastník v konaní úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, alebo vysloví, že žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Predmetom sporu boli tak nárok na vyslovenie neplatnosti zmlúv o prevode cenných papierov ako aj zmlúv o neplatnosti záložných zmlúv súd vychádzal zo záveru, že vyhovením žalobcovi v časti nároku bol tento úspešný v rozsahu 50% , čo súčasne predstavuje procesnú úspešnosť žalovaných v rovnakom percentuálnom pomere. Zohľadňujúc zhodný pomer úspechu a neúspechu sporových strán v spore súd vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

4. V podanom odvolaní žalovaná I.. W.. T. (č.l. 1166-1167) z 30.10.2013 o.i. žiadala zmeniť napadnutý rozsudok a to vo výroku vyhovujúcom o neplatnosti zmlúv o kúpe a predaji zaknihovaných cenných papierov a proti výroku o trovách konania, navrhla rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť a priznať trovy konania žalovanej v 8.rade. S poukazom na § 205 ods.2 písm.c/, d/ O.s.p. ako aj pre nesprávne právne posúdenie a vyvodenie nesprávnych právnych záverov poukázala na rozpor výroku rozsudku a znenia § 45 zák.č. 600/1992 Zb. v spojení s Exekučným poriadkom. O.i. exekučný predaj cenných papierov vykonáva súdny exekútor podľa § 133 Ex.por. výlučne cestou obchodníka s cennými papiermi, nelogické je vo výroku rozsudku, že Classinvest Slovakia, o.c.p., a.s. obstaral uzavretie zmlúv o kúpe a predaji cenných papierov pre žalovaných v 2. až 8.rade ako komitentov v exekučnom konaní sp.zn. Ex 4575/97. Nie je možné v exekučnom konaní navrátiť práva do predošlého stavu. Poukázala aj na nález Ústavného súdu II. ÚS 159/07 zo dňa 11.12.2007 o potvrdení vlastníctva nadobudnutých akcií. O.i. exekútor nie je

účastníkom exekučného konania okrem trov konania (R 100/2002). Žalovaná Gabana, a.s. v likvidácii navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu na ďalšie konanie. V odvolaní (č.l. 1168-170) namietala, že bolo predložené lekárske potvrdenie štatutárneho orgánu žalovaného v 2.rade, a preto aplikácia § 101 ods.2 O.s.p. nie je prípustná v tomto konaní, súd mal odročiť pojednávanie z dôležitých dôvodov podľa § 119 O.s.p. Ďalej rozoberá potvrdenie o práceneschopnosti E. C. - konateľa spoločnosti s tým, že ostatní žalovaní, t.j. v 3., 4., 5. a 7.rade ospravedlnili svoju neúčast, žiadajú odročenie pojednávania, na ktorom bol vyhlásený rozsudok. Ospravedlnenie neúčasti a odročenie pojednávania žiadal štatutár žalovaného, lebo on jediný mal konať v mene spoločnosti. O.i. ošetrujúci lekár nie je účastníkom tohto súdneho konania a nie je pre neho záväzný Občiansky súdny poriadok. Bol porušený čl. 48 ods.2 Ústavy o prejednaní veci verejne a bez zbytočných prieťahov pred súdmi. Žalovaný P. T. v odvolaní žiadal s poukazom na § 205 ods.2 písm.a/, f/ O.s.p. pre odňatie možnosti konať ako aj pre právne posúdenie zrušiť rozsudok a vrátiť vec na ďalšie konanie. Tak ako predchádzajúci odvolateľ rozoberá ust. § 119 O.s.p. s tým, že žalovaný v 6.rade pracuje v Nemecku a na preberanie poštových zásielok počas svojej neprítomnosti splnomocnil svoju manželku W.. E. T., keďže on bol v cudzine, napísala manželka žalovaného v 6.rade list súdu, ktorým ho ospravedlnila, nič nebránilo ďalej konať a údajne sa ospravedlniť manželke žalovaného v 6.rade zo strany súdu, resp. zaslať cez manželku tomuto žalovanému predvolanie do Nemecka. Bol porušený čl. 48 ods.2 Ústavy a ako aj rozhodnutie Ústavného súdu I. ÚS 49/2001. Ďalej odvolateľ rozoberá nález Ústavného súdu I. ÚS 49/2001, lebo napr. ak je neprítomný účastník, nemôže sa vyjadriť k dôkazom na pojednávaní. V odvolaní žalovanej TRADEUNION, spol. s r.o. taktiež žiada rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. O.i. namieta, že nesprávne popisuje súd prvého stupňa ospravedlnenie sa žalovaného v 2.rade z pojednávania a možno konštatovať, že tie isté námietky vznikajú ako predchádzajúci žalovaní. V odvolaní žalovaného v 5.rade C. T. nikdy nedal súhlas, aby súd pojednával v jeho neprítomnosti, a preto je rozsudok nesprávny. Spolu s rozsudkom mu bolo doručené aj vyjadrenie žalobcu (§ 221 ods.1 písm.f a § 205 ods.2 písm.a/ O.s.p.). Predložené lekárske potvrdenie zástupcu žalovaného v 2.rade nebolo preukázané podľa súdu, avšak podľa neho s poukazom na § 119 O.s.p. boli tam ospravedlniteľné dôvody, ošetrujúcemu lekárovi neukladá OSP žiadne povinnosti. V odvolaní proti rozsudku žalovaný W.. Š. žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. S poukazom na § 221 ods.1 písm.f/ O.s.p. je rozsudok nesprávny a ďalej ako predchádzajúci odvolatelia konštatoval, že ošetrujúci lekár nie je účastníkom tohto súdneho konania, bola porušená Ústava SR čl. 48 ods.2 Ústavy a súd nepostupoval zákonne podľa § 101 ods.2 O.s.p., lebo nemal v ich neprítomnosti rozhodnúť vo veci. Žalovaná BRILANT, a.s. Humenné žiadala napadnutý rozsudok zrušiť, lebo súd sa dopustil neodstrániteľných procesných chýb. O.i. namieta podľa § 205 ods.2 písm.a/, § 221 ods.1 písm.f/ O.s.p. ako aj čl. 48 ods.2 Ústavy SR, lebo súd nepostupoval zákonne, neaplikoval správne § 119 O.s.p. a nemohol odročiť pojednávanie podľa § 101 ods.2 O.s.p., BRILANT, a.s. namieta aj tvrdenie súdu, že nebola dokladovaná skutočnosť, kto je oprávneným konať v mene spoločnosti podľa výpisu z obchodného registra Okresného súdu Prešov, ale konateľ chcel sa zúčastniť pojednávania, ale nemohol, rozoberá ďalej nález Ústavného súdu SR I. ÚS 49/2001. K tomuto na č.l. 1192 je pripojené vzdanie sa funkcie člena na predstavenstva obchodnej spoločnosti BRILANT, a.s. dňa 20.5.2011, ktoré prevzal W.. C.. M..W.. S. W.. T. odstúpil z funkcie člena predstavenstva 16.1.2012, ktoré mal prevziať 23.1.2012 W.. C..

5. Uznesením č.k. 12C/1/2006-1195 z 12.12.2013 žalovaný v 2. až 8.rade boli zaviazaní spoločne a nerozdielne na účet Okresného súdu Košice II zaplatiť súdny poplatok za návrh na začatie konania vo výške 99,50 € v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvého stupňa tým, že žalobca je v konaní oslobodený od súdnych poplatkov podľa § 4 ods.2 písm.a/ zák. č. 71/92 Zb. o súdnych poplatkoch a rozsudkom z 25.9.2013 tejto veci bolo vyhovené žalobe v časti určenia neplatnosť zmlúv o prevode cenných papierov vo vzťahu k žalovaným v 2. až 8.rade, teda oni musia zaplatiť súdny poplatok, lebo sú poplatníci podľa § 2 ods.3 citovaného zákona, zák. č. 71/1992 Zb.

6. Ďalším uznesením č.k. 12C/1/06-1198 z 12.12.2013 súd prvého stupňa rozhodol o povinnosti žalovaných v 2. až 8.rade zaplatiť za odvolanie Okresnému súdu Košice II súdny poplatok 99,50 € do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Napokon žalovaných v 2. až 7.rade zaviazal zaplatiť spoločne a nerozdielne na účet súdu prvého stupňa súdny poplatok za odvolanie proti zamietavému výroku rozsudku okresného súdu z 25.9.2013 99,50 € do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v časti bolo vyhovené žalobe a keďže ide o dva nároky na určenie neplatnosti právneho úkonu, predmetom poplatkovej povinnosti je každý z nárokov a podľa prílohy k zákonu o súdnych poplatkoch, položka 1 písm.b/ Prílohy, zodpovedá to hodnote 99,50 €, žalovaní v 2. až 7.rade podali odvolanie vo vzťahu ku všetkým výrokom rozsudku, avšak žalovaná v 8.rade podala odvolanie len v časti

vyhovujúceho výroku rozsudku o neplatnosti zmlúv, preto žalovaní v 2. až 7.rade sú povinní zaplatiť ešte jeden súdny poplatok spoločne a nerozdielne na účet súdu. Ide o procesné spoločenstvo (poznámka 3,6 k položke 1 Prílohy k zákonu o súdnych poplatkoch).

7. Vo vyjadrení k odvolaniu č.l. 1208-1211 žalobca navrhol potvrdiť rozsudok. Ide o vecne správny rozsudok, dôvody žalovaných na vyhovie odvolaniu sú nedostatočné, stotožňuje sa s rozhodnutím rozsudku súdu. Právny vzťah medzi žalobcom a žalovanými je sporný a tento sporný právny vzťah nemožno odstrániť inak ako určovacím výrokom (protiprávna exekúcia mala v roku 1998 prebehnúť a žalované subjekty neúmerne zaťažujú slovenské súdy až táto žaloba odstráni tento proces). Žalobca bol jediným vlastníkom akciovej spoločnosti Transpetrol, a.s., všetky listinné akcie Transpetrol boli vydané na meno žalobcu a boli k dispozícii žalobcu. Právna postavenie žalobcu je neisté. O.i. so zreteľom na § 119 O.s.p. v spojení s § 101 ods.2 O.s.p. súd správne pokračoval v konaní, lebo konanie už trvá osem rokov. Súd zodpovedne posúdil, čo bol dôvod ospravedlnenia a či bol natoľko závažný, aby mohol odročiť pojednávanie alebo nie. Úlohou súdu vo všeobecnosti je preskúmať podmienky konania a pripraviť vec tak, aby mohla byť prejednaná na pojednávaní a to spravidla na jedinom pojednávaní aj rozhodnutá. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo 75/2012 z 8.8.2013 výslovne uvádza, že súd nie je vždy povinný akceptovať účastníkom uvedený dôvod, ktorý by mohol byť inak spôsobilý na odročenie pojednávania, ďalej sa rozoberá toto rozhodnutie najvyššieho súdu. Súd môže pokračovať v konaní aj keď sú účastníci nečinní. Dôvodom ospravedlnenia žalovaných v 3. až 7.rade mala byť skutočnosť, že boli oboznámení s ospravedlnením žalovaného v 2.rade, ktorého konateľ W.. C. informoval o svojej práceneschopnosti a mal požiadať o odročenie pojednávania. Nepochybil v tomto súd. Predpoklad žalovaných o postupe súdu nemá pre samotné vedenie konania absolútne žiadnu relevanciu, a to najmä v prípade, keď je nesprávne. Žalovaní sa ohradujú voči konaniu súdu, ktorý dôvod na odročenie pojednávania nepovažoval za dostatočný. Súd konal správne, keď nevyzval žalovaného v 2.rade na preukázanie ním uvádzaného tvrdenia (§ 27 ods.3 a 4 Obch.zák. o správnosti údajov zapísaných v obchodnom registri a účinnosti voči tretím osobám). Tretia osoba o týchto údajoch nemohla vedieť. Žalobca v 2.rade žiadnym spôsobom nepreukázal skutočnosť, že konateľ W.. C. je jeho jediným štatutárnym orgánom.

8. Odvolací súd bez nariadenia odvolacieho pojednávania verejným vyhlásením rozsudku (zverejnené na úradnej tabuli súdu) vyhlásil rozsudok po preskúmaní napadnutého rozsudku vo všetkých jeho výrokoch a tento rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 CSP, odvolania žalovaných sú neopodstatnené.

9. Je treba konštatovať, že dňa 1.7.2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z.z., ďalej len CSP) a odvolací súd pristupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1.7.2016 musel postupovať na základe úpravy z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti), a to už podľa tohto zákona. Keďže odvolanie bolo podané ešte pred 1.7.2016, podmienky jeho prípustnosti, či bolo podané oprávnenou osobou, bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania odvolania podľa príslušných ustanovení O.s.p. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov CSP o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán sporu, ktoré síce začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (článok 2 ods. 1, 2 CSP) ako aj o potrebe ústavne eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (článok 3 ods. 1 CSP). S poukazom na uplatnenú námietku nesprávneho právneho posúdenia je treba dodať, že o nesprávne právne posúdenie ide vtedy, ak súd použije nesprávnu normu na dané právne vzťahy, alebo síce použije správnu normu, avšak nesprávne túto právnu normu vyloží.

10. K naplneniu tohto odvolacieho dôvodu dôjde, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K neprávym procesným postupom možno zaradiť aj taký procesný postup alebo aj rozhodnutie súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu CSP ale aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru (napr. III. ÚS209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS260/06, III. ÚS153/07).

11. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

12. Z cit. ust. vyplýva, že súd prvej inštancie je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivej, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 191 - 194 CSP hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhovel všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 215 CSP) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá. Prakticky nepreskúmateľný je preto rozsudok, v ktorom nie sú vysvetlené prípadné rozpory medzi konkrétnymi dôkazmi, na základe ktorých sa to ktoré skutkové zistenie robí.

13. Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces (konanie) podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (uverejnenej pod č. 460/92 Zb., v znení neskorších ústavných zákonov), Čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (úst. zák. č. 23/91 Zb.) a Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného oznámením č. 209/92 Zb. a č. 102/99 Z. z.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Pre účastníka konania, v ktorom bolo vydané nepreskúmateľné rozhodnutie to znamená odňatie jeho možnosti konať pred súdom, lebo mu neumožňuje - ak s rozhodnutím nie je spokojný - efektívne využitie jeho procesného práva na napadnutie rozhodnutia súdu odvolaním (§ 355 CSP), t. j. aby mohol odvolanie odôvodniť z hľadiska § 365 ods. 1 CSP, lebo ak rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody, resp. obsahuje iba nedostatočné dôvody, v takom prípade strana sporu objektívne nemá ani možnosť posúdiť správnosť, resp. nesprávnosť rozhodnutia (postupu súdu) a teda ani sa kvalifikovane rozhodnúť, ktorým odvolacím dôvodom má odvolanie odôvodniť, aby bol v odvolacom konaní úspešný.

14. Napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 220 ods. 2 CSP a zásadám súdnej praxe a je preskúmateľný.

15. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p., ktorému zodpovedá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP a sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to

vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

16. Uplatnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p. zodpovedá § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci [§365 ods. 1 písm. h)] je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil.

17. Odvolací súd dodáva, že o odvolaní žalovaných bolo rozhodnuté rozsudkom zo 17. apríla 2014 a v konaní vedenom pod sp. zn. 5Co/608/2013 rozsudkom Krajského súdu v Košiciach v znení opravného uznesenia č.k. 5Co/608/2013-1278.

18. Po podaní dovolania žalovaným T. uznesením Najvyšší súd SR (2Cdo/906/2015-1426 z 27.10.2016) zrušil napadnutý rozsudok KS v Košiciach zo dňa 17.4.2014 sp. zn. 5Co/608/2013, ako aj uznesenia 5Co/54/2014 a 5Co/55/2014 v spojení s opravným uznesením z 11.6.2014 sp. zn. 5Co/608/2013, a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

19. NS SR považoval za odňatie možnosti konať pred súdom v neprospech dovolania žalovaného v 6. rade, keď prijal záver, že opraviť rozsudok podľa § 164 O.s.p. bolo možné len v prípadoch, keď ide o chyby v písaní a počítaní a ďalej o také chyby, ktoré sú ako zrejme nesprávnosti podobného pôvodu ako chyby v písaní a počítaní, ku ktorým došlo zjavným a okamžitým zlyhaním duševnej či mechanickej činnosti osoby. Keďže opravné uznesenie bolo vydané v rozpore so zákonom a týmto postupom odvolacieho súdu bola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom (str. 6, 3. odsek zhora v uznesení 2Cdo/906/2015) a bolo rozhodnuté aj o odmietnutí odvolania žalovaných proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, nebol použitý rozsudok dopĺňací podľa § 166 O.s.p., postup odvolacieho súdu nebol správny a bolo odňaté právo účastníkom, aby mohli konať pred súdom (výrok o odmietnutí odvolania žalovaného proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, keďže žalobu podalo Ministerstvo hospodárstva SR - Slovenská republika, bolo v neprospech žalobcu a nie v neprospech žalovaného, ktorý podal dovolanie, aj keď bolo konštatované, že bola mu odňatá možnosť konať pred súdom, lebo odvolací súd nesprávne postupoval).

20. So zreteľom na uvedené, dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v spojení s opravným uznesením zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní je právny názor dovolacieho súdu záväzný (§ 455 CSP).

21. Odvolací súd opätovne preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako aj dve ďalšie uznesenia.

22. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania.

23. Ani odkaz žalovanej BRILANT, a.s. na nález Ústavného súdu SR I. ÚS 49/2001 nie je opodstatnený v riešenej veci, lebo k takémuto sledu okolností nedošlo pri prejednaní veci súdom prvého stupňa.

24. V odvolaní žalovaná I. W. T. namietala nesprávne právne posúdenie a že exekučný predaj cenných papierov vykonáva súdny exekútor podľa § 133 Ex.por. výlučne cestou obchodníka s cennými papiermi, a preto nepovažuje vyhovujúci výrok rozsudku za zákonný. Nie je preto možné v exekučnom konaní ani navrátiť práva do predošlého stavu.

25. Aj ona poukazovala na nález Ústavného súdu SR II. ÚS 159/07 zo dňa 11.12.2007 o potvrdení vlastníctva nadobudnutých akcií.

26. K tejto námietke odvolací súd dopĺňa:

Správne je konštatované súdom v rozsudku, že absolútna neplatnosť právneho úkonu nezávisí na vôli účastníkov úkonu a nemôže byť odstránená ani výrokom súdneho rozhodnutia (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. M Cdo 2/99). Zákaz privatizácie akcií Transpetrol, a.s. ako výlučného spôsobu prevodu majetku štátu v strategických podnikoch, implikuje potom zákaz akéhokoľvek iného prevodu takýchto akcií, a preto zmluvy o kúpe a predaji akcií Transpetrol, a.s. uzavreté žalovanými sú konaním v rozpore s týmto imperatívnym príkazom, (lebo účel „zákonná“ je treba vykladať v súvislosti s právnymi a spoločenskými vzťahmi, kedy vznikla právna norma). Možno konštatovať, že právne úkony sú postihnuté neplatnosťou bez zreteľa na to, či o tejto neplatnosti už bolo vydané súdne rozhodnutie. Ukončenie exekučného konania nemožno preskúmať zo strany súdu v tomto konaní. Bolo preukázané v konaní, že v čase uzatvárania zmlúv o kúpe a predaji akcií, tieto mohli byť len vo výlučnom vlastníctve štátu, ktorý záver súdu vychádza z právnej úpravy Ústavy Slovenskej republiky zavedenej zák. č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, v spojení so zákonom č. 192/95 Z.z. o strategických podnikoch a zák. č. 92/91 Zb. o veľkej privatizácii účinnej v čase uzatvorenia zmlúv, z čoho vyplýva aj zákaz ich exekvovateľnosti v neprospech žalobcu, t.j. Slovenskej republiky.

27. Napokon odvolací súd uzatvára, že pri námietkach žalovaných, že oni o tom nevedeli, resp. že v súlade s právnou úpravou došlo k prevodu cenných papierov a tento prevod bol obstaraný komisionárom Classinvest Slovakia, o.c.p., a.s. a bol riadne zaregistrovaný SCP, a.s., k tomu je treba uviesť, že existuje taká právna fikcia, že každý je oboznámený s platnými a účinnými zákonmi a je si vedomý svojich práv a povinností; ide o zásadu neznalosť zákona neospravedlňuje („ignorantia legis non excusat“), pozri aj uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 14Cmo 217/2009 z 21.9.2010.

28. O.i. pri porušení zákonov je treba v prípade zákonodarcu predpokladať, čo sa týka výsledkov jeho činnosti, že zákon je systematickým a koherentným celkom právneho predpisu, keďže zákon rovnako ako iné právne predpisy sú vytvárané profesionálnymi právnikmi (legislatívcami) a v prípade dotknutých zákonov v riešenej veci je treba vychádzať z doslovného znenia zákazu prevodu akcií pri zmene vlastníckych práv z hľadiska poškodenia Slovenskej republiky. Žalobca sa dovoľával neplatnosti tohto právneho úkonu prevodu cenných papierov v súlade s komisionárskou zmluvou, zmluvou o predaji a zmluvou o kúpe cenných papierov a preukázal naliehavý právny záujem na neplatnosti právnych úkonov. Jediný majiteľ akcií spol. Transpetrol, a.s. bol zapísaný Slovenská republika - Ministerstvo hospodárstva SR. Odvolací súd ďalej uzatvára, že podľa ustálenej súdnej praxe v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR aj v prípade, že ide o dovolené konanie, ak sa sleduje iný účel a obchádza sa zákon, došlo ku konaniu legis in fraudem, tzn. k účelovému obchádzaniu zákona a z tohto dôvodu sú takéto právne úkony taktiež neplatné (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 3Cdo 446/2012, 8Sžo 30/2007, 8Sžo 17/2007). O.i. obchádzanie zákona môže spočívať aj vo vylúčení záväzného pravidla použitím prostriedkov takých, že vznikne výsledok právnou normou nepredvídateľný (uznesenie sp.zn. 3Cdo 446/2012).

29. Je treba pripomenúť vyjadrenie k odvolaniu žalobcu č.l. 1208-1211 spisu, podľa ktorého jediným vlastníkom akciovej spoločnosti Transpetrol, a.s. bol žalobca, všetky listinné akcie Transpetrol boli vydané na meno žalobcu a boli v dispozícii žalobcu, úlohou súdu vo všeobecnosti je preskúmať podmienky konania a pripraviť vec tak, aby mohla byť prejednaná na pojednávaní a to spravidla na jedinom pojednávaní, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/75/2012 z 8.8.2013 výslovne uvádza, že súd nie je vždy povinný akceptovať účastníkom uvedený dôvod, ktorý by mohol byť inak spôsobilý na odročenie pojednávania. Dôvodom ospravedlnenia žalovaných v 3. až 7.rade mala byť skutočnosť, že boli oboznámení s ospravedlnením žalovaného v 2.rade, ktorú neuznáva ani žalobca, a preto nepochybil v tomto ani súd pri konaní a rozhodovaní. Súd konal správne, keď nevyzval žalovaného v 2.rade na preukázanie ním uvádzaného tvrdenia (§ 27 ods.3 a 4 Obch.zák. o správnosti údajov zapísaných v Obchodnom registri a účinnosti voči tretím osobám). Tretia osoba pritom o týchto údajoch

nemohla vedieť a žalobca v 2.rade žiadnym spôsobom nepreukázal skutočnosť, že konateľ W.. C. je jediným štatutárnym orgánom (neoznámil to ani žalobcovi).

30. Obe napadnuté uznesenia o povinnosti zaplatiť súdny poplatok žalovanými v 2. až 8.rade sú správne a zákonné.

31. Odvolanie podala žalovaná I.. W.. C. T. č.l. 1219 spisu a žiadala napadnuté uznesenie zrušiť v súvislosti s tým, že všetky právne vzťahy súvisiace s vedenou exekúciou je oprávneným skúmať iba exekučný súd.

32. Odvolací súd dodáva, že s týmito námietkami sa už vyporiadal súd prvej inštancie ohľadne aplikácie Exekučného poriadku. V odvolaní žalovaného W.. C., proti uzneseniam súdu prvého stupňa o povinnosti zaplatiť súdny poplatok, BRILANTU, a.s. č.l. 1228-1230, žiadali odvolatelia napadnuté uznesenie zrušiť so zreteľom na nesprávne právne posúdenie veci. Žalovaný BRILANT, a.s., t.j. žalovaný v 2.rade tvrdil, že neboli splnené podmienky, aby mu bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok na začatie konania, lebo súd nevyhovel návrhu žalobcu ako poplatníka.

33. K tomuto dopĺňa odvolací súd len nasledovné:
Vonkoncom nie je podstatné, či súd vyhovel návrhu alebo nie, ale či bol dodržaný zákon.

34. Odvolací súd taktiež podľa § 214 ods.2 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal uznesenie č.k. 12C/1/06-1195 z 12.12.2013 ako aj 12C/1/06-1198 z toho istého dňa a ako zákonné a správne ich potvrdil podľa § 387 CSP. Obe námietky sú neopodstatnené a argumentácia odvolateľov neobstojí pri odvolaní proti uzneseniam.

35. Je pochopiteľné, že sa bránia žalovaní platiť za žalobcu súdne poplatky za návrh a odvolanie, ale odôvodnenie súdu prvého stupňa, že podľa § 4 ods.2 písm.a/ zák. č. 71/92 Zb. o súdnych poplatkoch, rozsudkom z 25.9.2013 bolo vo veci samej vyhovené žalobe a keďže žalobca v konaní o určenie neplatnosti zmlúv je oslobodený, žalovaní v 2. až 8.rade majú zaplatiť súdny poplatok so zreteľom na § 2 ods.3, 4 zák. č. 71/92 Zb. a to spoločne a nerozdielne. Žalovaní v 2. až 7.rade musia zaplatiť spoločne a nerozdielne na účet súdu prvého stupňa súdny poplatok vo výške určenej v položke 1 Prílohy k zákonu o súdnych poplatkoch, poznámka 3,6, lebo súdny poplatok vo výške 99,50 €, položka 1 písm.b/ Prílohy k zákonu o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov bol správne vyrubený, išlo o dva nároky na určenie neplatnosti právneho úkonu a predmetom poplatkovej povinnosti je každý z týchto nárokov (platí sa aj za odvolanie, položka 1 písm.b/ Prílohy Sadzobníka).

36. Odvolací súd z obsahu spisu ešte poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/241/2012 z 12.3.2013 v predmetnej veci č.l. 1017 a nasl., keď Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto veci o určenie neplatnosti právneho úkonu, rozhodol o dovolaní žalovaného v 3.rade proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 26.januára 2012 sp.zn. 6Co/257/2011 tak, že dovolanie odmietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov dovolacieho konania (išlo o vec túto sp.zn. 12C/1/2006).

37. V tomto rozhodnutí aj najvyšší súd konštatoval, že nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom nie je dôvodom pre prípustnosť dovolania (1Cdo/62/2010 a 5Cdo/44/2011) a pre úplnosť dodal, že uznesením z 2.6.2011 Ústavný súd SR vo veci sp.zn. II. ÚS 244/2011 rozhodol, že pre nedostatok svojej právomoci odmieta sťažnosť žalovaného v 3.rade.

38. Odvolací súd ďalej poukazuje na ustálenú súdnu prax, keď konania vo veciach súdov prvej inštancie ako aj odvolacie konanie pred krajským súdom pri rozhodnutí súdu ako orgánu verejnej moci nemusia byť totiž totožné s očakávaniami a predstavami strán sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre a limity zákonného rozhodnutia predtým podľa právnej úpravy do 1.7.2016 (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné otázky a námietka spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich v súvislostiach. Súd prvej inštancie poukázal na to v odôvodnení, z ktorých dôkazov vychádzal, ako zisťoval skutkový stav a ako právne vec uzavrel, teda ako ju právne posúdil, totiž treba mať na zreteli, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu a takýto prístup reflektuje aj ostatne citovaná judikatúra ESLP, na ktorú odkazuje vo viacerých konaniach o dovolaní aj NS SR v Bratislave

(napr. rozhodnutie 7Cdo/117/2014). Aj najnovšie rozhodnutie procesného charakteru NS SR poukazuje na to, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky nastolené otázky stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú na vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranou sporu (bližšie pozri rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach sp. zn. IV.ÚS/115/03, III.ÚS/60/04). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konania podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na skutkovo relevantné otázky (odvolací súd vychádzal aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Cdo/984/2015). Súd je síce povinný dať podrobnú odpoveď na žiadané otázky stranám sporu, ale vždy treba preferovať odôvodnenie rozhodnutia so zreteľom na konkrétny prípad (napr. vec Ruiz Torija c Španielsko, Georgia dis v. Grécko z 29. mája 1997 a ďalšie rozsudky ESLP).

39. Odvolací súd po preskúmaní spisu nezistil, aby sa vyskytovali vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie a treba doplniť, že podľa platnej právnej úpravy do 1.7.2016 z ustanovení § 214 ods. 1, 2 O.s.p. vyplývalo, že len v prípadoch uvedených v § 214 ods. 1 O.s.p. bol odvolací súd nariadiť pojednávanie, v ostatných prípadoch však mohol rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania, pričom Občiansky súdny poriadok nedefinoval čo treba považovať za dôležitý verejný záujem.

40. Napokon podľa právneho poriadku účinného do 30.6.2016 platilo, že súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy a posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (porovnaj § 120 ods. 1 O.s.p.) a nie strán sporu, postup súdu, keď by v priebehu konania nevykonal všetky stranou sporu navrhované dôkazy, alebo vykoná iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, by nezakladalo nielen odôvodnenie a opodstatnenie odvolania, ale ani prípustnosť dovolania vtedy proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1) písm. f) O.s.p. (porovnaj R-37/1993 a R-125/1995, aj uznesenie NS SR 1Cdo/85/2010 a 2Cdo/29/2011). Taktiež pri dokazovaní v posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne vypočul strany sporu, svedkov v konaní a oboznámil sa s listinnými dôkazmi, ani jedna zo strán sporu nemala spôsobený nezákonným postupom zásah do svojich práv (napr. právo na súkromie a podobne).

41. Na základe preskúmania rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že uplatnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., ktorý zodpovedá teraz § 365 ods. 1 písm. h) CSP, nebol naplnený, odvolanie nie je opodstatnené, lebo súd prvej inštancie vec aj správne právne posúdil, keď použil správny právny predpis a z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu. Ani poukaz odvolateľky, žalovanej I.. W.. T. na nález Ústavného súdu SR II.ÚS/159/07 zo dňa 11.12.2007 o potvrdení vlastníctva nadobudnutých akcií nebol opodstatnený, absolútna neplatnosť právneho úkonu nezávisí na vôli účastníkov úkonu a nemôže byť odstraňovaná ani výrokom súdneho rozhodnutia (rozsudok NS SR sp. zn. 2M Cdo/2/99). Zákaz privatizácie akcií Transpetrol, a.s. ako výlučného spôsobu prevodu majetku štátu strategických podnikov implikuje potom zákaz akéhokoľvek iného prevodu takýchto akcií, a preto zmluvy o kúpe a predaji akcií Transpetrol, a.s. uzavreté žalovanými sú konaním v rozpore s týmito imperatívnym príkazom (účel „zákonná“ je treba vykladať v súvislosti s právnymi a spoločenskými vzťahmi, kedy vznikla právna norma, teda treba vziať zreteľ na určitý čas a spoločnosť kedy vznikla).

42. Ani odvolania proti uzneseniu z 12.12.2013 č.k. 12C/1/06-1195 a č.k. 12C/1/06-1198 nie sú opodstatnené a uznesenia sú zákonné a správne a neobstoja odvolania žalovaných proti týmto uzneseniam o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za návrh.

41. Odvolací súd sa s námietkou žalovaného Brilantu, a. s. vyporiadal ohľadne neprítomnosti z dôvodu choroby a v súvislosti s vyjadrením sa ošetrojúceho lekára poukazuje na to, že so zreteľom na § 101 ods. 2 O.s.p. súd prvej inštancie postupoval správne, a to aj vzhľadom na čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (odvolanie W. C. Š. proti rozsudku). Súd prvej inštancie nemal čo odročovať pojednávanie, pekne opisuje síce vo svojom odvolaní aj žalovaný Tradeunion, s.r.o., že nesúhlasí so závermi súdu, keď pojednával v neprítomnosti žalovaných v 2., 3., 4., 5., 6., 7. rade, atď., ale súd nemá inú možnosť ako vec prejsť.

43. Treba prisvedčiť naopak vyjadreniu žalobcu k odvolaniam, ktorý navrhol potvrdiť rozsudok ako vecne správny, lebo aktuálne konanie bolo veľmi dôležitou súčasťou kauzy protiprávnej exekúcie na akcie spoločnosti Transpetrol, a.s., ktorá zahŕňa desiatky súdnych sporov pred slovenskými i zahraničnými

súdmi, táto exekúcia bola spôsobená nezákonným postupom úradných osôb (vrátane exekútorky I. W. T.). Všetky súdne spory boli iniciované spoločnosťou a fyzickými osobami, ktoré tvrdia, že v roku 1998 nadobudli spolu 647 kusov akcií spoločnosti Transpetrol, a.s. v exekučnom konaní vedenom voči Slovenskej republike a tieto subjekty iniciovali súdne konania voči Ministerstvu financií SR, spoločnosti Transpetrol, a.s., Ministerstvo hospodárstva SR, Fondu národného majetku SR, ako aj Centrálnemu depozitáru SR. Vo všetkých spomenutých konaniach odvodzujú žalobcovia svoje nároky od exekúcie akcií Transpetrolu, a.s., ktorá prebehla v roku 1998 a domáhajú sa priznania rôznych akcionárskych práv vo vzťahu k Transpetrolu. Okrem náhrady škody za nevyplatené dividendy z akcií Transpetrolu je tu tiež neplatnosť uznesení mimoriadnych valných zhromaždení Transpetrolu, neplatnosť prevodu akcií Transpetrolu, povinnosti zapísania do zoznamu akcionárov, vydania poverenia na zvolanie mimoriadneho valného zhromaždenia a podobne. Väčšina týchto konaní bola iniciovaná ešte v rokoch 2002 a 2003 a väčšina z nich trvá dodnes. Vo všetkých doteraz trvajúcich konaniach je postup žalobcov identický, ich cieľom je čo najskôr ukončiť konanie a dosiahnuť rozhodnutia súdov, lebo dôvodom a cieľom ich žalôb je existencia a vedenie konaní ako takých. Môžu s najväčšou pravdepodobnosťou aj trvanie kauzy umelo predlžovať s nádejou, že sa im podarí dosiahnuť zvrät udalostí v ich prospech (citované z č. I. 1209 žalobcu v podaní z 16.12.2013). O. i. žalovaný v 2. rade sa z pojednávania ospravedlnil z dôvodu práceneschopnosti konateľa spoločnosti preukázanej vyjadrením ošetrojúceho lekára, nemôžu sa preto žalovaní ohradzovať voči konaniu súdu, ktorý dôvod na odročenie pojednávania vo vzťahu k dôležitosti prejednávania veci nepovažoval za dostatočný, lebo za žalovaného v 2. rade mohli samostatne konať ďalší dvaja konatelia spoločnosti (resp. zapísaná osoba nepreukázala, že tretia osoba o údajoch zapisov spoločnosti vedela).

45. Na záveroch odvolacieho súdu nič nemení ani podanie dovolania žalovaného v 6. rade W. P. T.. Na č. I. 1351 - 1355 navrhoval žalobca dovolanie odmietnuť ako neprípustné vzhľadom na ustálenú súdnu prax a na to, že odvolací súd sa vyjadril v predchádzajúcom rozhodnutí ku všetkým argumentom žalovaného v 6. rade, ktoré boli pre prijatie rozhodnutia podstatné. Odvolací súd musí konštatovať, že sa nezaoberal obsahom dovolania žalovaného v 6. rade v preskúmanom odvolacom konaní so zreteľom na obsah rozhodnutia najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Cdo/906/2015.

46. Z obsahu spisu vyplýva aj to, že uznesením IV.ÚS/60/2010 z 20. januára 2011 rozhodol ústavný súd, že NS SR uznesením sp. zn. 4Obo/2/2007 z 21. mája 2008 porušil základné právo žalobcu na súdnu ochranu (Ministerstvo hospodárstva SR) a to podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Uznesenie NS SR sp. zn. 3Obo/2/2007 bolo zrušené a vec vrátená Najvyššiemu súdu SR na konanie.

47. Rozsudok súdu prvej inštancie bol potvrdený podľa § 387 CSP v celom rozsahu okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, odvolanie proti tomuto výroku bolo odmietnuté z dôvodov, že toto odvolanie je neprípustné, keďže tento výrok ktorý bol zamietnutý je v prospech odvolateľov, žalovaných.

48. Odvolací súd rozhodol podľa § 386 písm. c) O.s.p. tak, že odmietol odvolanie proti výroku, proti ktorému nie je odvolanie prípustné vzhľadom na úspešnosť tohto výroku pre odvolateľov, keď návrh bol v časti zamietnutý.

49. Rozsudok súdu prvej inštancie odôvodnený podľa § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. a § 142 ods. 2 O.s.p. vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanými je taktiež zákonný a bol potvrdený podľa § 387 CSP, preto súd prvej inštancie rozhodne len o trovách odvolacieho konania.

50. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

51. Preto s poukazom na úspech žalobcu so zreteľom na ust. § 262 až 264 CSP pri aplikácii § 396 CSP, v odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalobca, preto odvolací súd rozhodol tak, že žalobca má nárok na 100 % trov odvolacieho konania proti žalovaným v 2., 3., 4., 5., 6., 7. a 8. rade.

52. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.